

Arrest

nr. 285 107 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat E. TCHIBONSOU
Eugène Plasky Square 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 12 februari 2023 en tot intrekking van een visum van 12 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2023 werd verzoekster staande gehouden aan de grensdoorlaatpost van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Yaounde. Zij was in het bezit van een

Kameroens paspoort evenals van een Schengenvisum, type C, afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten te Yaounde, geldig voor een duur van 7 dagen van 10 februari 2023 tot 3 maart 2023.

1.2. Diezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 12/02/2023 om 11.55 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL-NATIONAAL werd door ondergetekende Insp. D. J.-P.

de mevrouw : naam K. voornaam C. geboren op [...] te Yaounde geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te Yaounde op : 05.04.2019

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Italiaanse autoriteiten te Yaounde geldig van 10.02.2023 tot 03.03.2023

voor een duur van 7 dagen, met het oog op : 'Affari'

afkomstig uit Yaounde met vliegtuig vluchtnr. [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)²

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)² Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)² Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

Reden van de beslissing:

☒ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor zaken naar Italië te gaan. Ze toont in eerste instantie een uitnodiging voor een beurs nl 'Hospitality 2023'. Na haar er op gewezen te hebben dat deze plaatsvond van 6 tot 9 februari wijzigd zij haar verhaal en zegt ze dat ze een afspraak heeft met de firma BTP, een firma die zou handelen in bouwmaterialen. Ze is echter niet in het bezit van enige documentatie ter zake, noch een uitnodiging en kan ook geen contactpersoon vernoemen. Ze verklaart te komen negotiëren over dakmaterialen maar kan geen specifieke materialen voor dakconstructies opnoemen. Betrokkene verklaart dat de firma BTP in Riva del Garda gelegen is, doch na controle wordt deze firma echter niet teruggevonden, noch in Riva del Garda noch in Italië.

¹ De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden.

² Schrapen wat niet past.

☐ (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore) Reden van de beslissing:

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Reden van de beslissing:

☐ (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)² in het SIS , reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Statens van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)²

Reden van de beslissing:"

Op 12 februari 2023 wordt eveneens de beslissing tot intrekking van een visum genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer K.C.

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd uw visumaanvraag onderzocht uw visum onderzocht. Nummer 042732417, afgegeven: 09.02.2023.

het visum is geweigerd ☐ het visum is nietig verklaard ☒ het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

1. ☐ er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. ☒ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en

artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

U verklaart voor zaken naar Italië te gaan. U toont in eerste instantie een uitnodiging voor een beurs nl 'Hospitality 2023'. Na u er op gewezen te hebben dat deze plaatsvond van 6 to 9 februari wijzigt u uw verhaal en zegt een afspraak te hebben met de firma BTP, een firma die zou handelen in bouwmaterialen. U bent echter niet in het bezit van enige documentatie ter zake, noch een uitnodiging en kan ook geen contactpersoon vernoemen. U verklaart te komen negotiëren over dakmaterialen maar kan geen specifieke materialen voor dakconstructies opnoemen. U verklaart dat de firma BTP in Riva del Garda gelegen is, doch na controle wordt deze firma echter niet teruggevonden, noch in Riva del Garda noch in Italië.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

4. ☐ u heeft niet aangetoond in de mogelijkheid te verkeren op rechtmatige wijze voldoende middelen van bestaan te verkrijgen, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

5. ☐ u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32, 1, a), IV en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

6. ☐ u bent door [naam lidstaat] in het Schengen Informatiesysteem (SIS)esignaleerd met het oog op weigering van toegang (artikel 32, 1, a), V en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

7. ☐ u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

8. ☐ u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een gevaar voor de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, 21, van Verordening (EG) nr. 2016/399 (Schengengrenscore), (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

9. ☐ u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging voor de internationale betrekkingen van die lidstaat/lidstaten, (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

10. ☐ de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

11. ☐ *er bestaat redelijke twijfel over de betrouwbaarheid van de verklaringen met betrekking tot: (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
12. ☐ *er bestaat redelijke twijfel over de betrouwbaarheid en de echtheid van de overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
13. ☐ *Er bestaat redelijke twijfel omtrent uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
14. ☐ *er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen (artikel 35, 6, van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
15. ☐ *het doel en de omstandigheden van de voorgenomen luchthaventransit zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a, ii bis en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
16. ☐ *u heeft niet aangetoond dat u in het bezit bent van een toereikende en geldige medische reisverzekering (artikel 32, 1, a), VII) en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
17. ☐ *de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht (artikel 34, 3 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)"*

1.3. Diezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekster ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoekster onder meer aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het *prima facie* karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het principe *audi alteram partem*, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Uit de uiteenzetting van het tweede onderdeel van het middel blijkt dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over het recht om gehoord te worden en het beginsel *audi alteram partem*. Vervolgens kaart zij aan dat zij gehoord werd in het Nederlands, terwijl zij gehoord diende te worden in een taal die zij beheerst. Zij meent dat zij op zijn minst had moeten worden bijgestaan door een tolk.

Vervolgens voert zij aan dat verweerder rekening had moeten houden met het feit dat zij in bezit was van een geldig visum voor 7 dagen en dat zij niet alleen naar Italië reisde om er deel te nemen aan een beurs, maar ook om partners te ontmoeten na afloop ervan.

Omdat de beslissing genomen werd op basis van antwoorden en vragen die haar gesteld werden in een taal die zij niet beheerst en zonder dat hierbij rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand, werd volgens haar het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Zij vervolgt dat zij niet geïnformeerd werd over de redenen van haar vasthouding in een taal die zij begrijpt, waardoor artikel 5 van het EVRM werd geschonden.

Vervolgens gaat verzoekster in op artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet, al dan niet gelezen in combinatie met de Visumcode en de Schengengrenscore, en voert zij aan dat voormeld artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet spreekt over de mogelijkheid om stavingsstukken voor te leggen zonder te preciseren hoe deze documenten moeten worden voorgelegd dat bijlage II bij de Visumcode een niet-exhaustieve lijst bevat van stavingsstukken met betrekking tot het doel van de reis. Hierbij citeert zij nog overweging 11 van de Schengengrenscore. Zij benadrukt dat zij in bezit was van een visum kort verblijf afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten, geldig voor 7 dagen tot 3 maart 2023 en dat zij buiten haar deelname aan een beurs in Italië er ook partners wilde ontmoeten. Zij meent dat zij de documenten, die dit ondersteunen, had getoond aan verweerder, maar dat die desalniettemin bij zijn beslissing is gebleven. Zij wijst erop dat verweerder de verplichting had om rekening te houden met alle nodige informatie beschikbaar in het visumdossier, om zich ervan te verzekeren dat zij aan de voorwaarden voor haar verblijf voldoet. De bestreden beslissing getuigt volgens haar niet van een adequate en proportionele motivering.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat zij omwille van haar vrijheidsberoving verstoken blijft van de nodige medische zorgen naar aanleiding van twee chirurgische ingrepen. Zij stelt dat zij op ieder moment een verslechtering van haar gezondheidstoestand riskeert, dat ze lijdt aan hypertensie en dat haar rechter schouder ontwricht is. Volgens haar wordt de vasthouding in een gesloten centrum op geen enkele wijze verantwoord in de bestreden beslissing.

Zij vervolgt dat verweerder rekening had moeten houden met de inmenging in haar familieleven, het gebrek aan fundamentele medische zorgen, de banden die ze heeft met België en met de vraag of er elementen van openbare orde zijn die zwaarder doorwegen. Zij wijst erop dat zij op doorreis was en herhaalt dat zij vanuit haar detentie niet de nodige zorgen krijgt voor haar pathologie wat tot een verslechtering van haar gezondheidstoestand zal leiden.

2.3.2.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen tot terugnijving en tot intrekking van haar visum kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Verzoeksters betoog terzake doet niet anders besluiten; hieruit blijkt immers niet dat niet zou voldaan zijn aan de vereisten van de geschonden geachte bepalingen of dat verzoekster daardoor niet in staat was om de voormelde nuttigheidsafweging te maken.

In de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoekster de toegang tot het grondgebied geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”

De beslissing tot intrekking van het visum, de tweede bestreden beslissing, is gestoeld op artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Zoals blijkt uit de uiteenzetting *infra*, toont verzoekster niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt.

2.3.2.4. Het beginsel *“audi alteram partem”* of de hoorplicht dient als algemeen rechtsbeginsel gerespecteerd te worden. De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is dienaangaande ook duidelijk. Volgens deze rechtspraak heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel, de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). De Raad merkt op dat de Raad van State in zijn arresten heden stelt dat het principe *“audi alteram partem”* dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). Bovendien houdt de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). Het recht om te worden gehoord impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu blijkt uit het verslag van de Federale grenspolitie van de luchthaven van Zaventem dat verzoekster gevraagd werd om haar reismotief toe te lichten en gebeurde dit, zoals blijkt uit stuk 1 gevoegd bij de verweernota (“Addendum Gehoor Inspecteur Grenspolitie”), in de Franse taal. Uit een lezing van het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoekster in staat was om verklaringen af te leggen omtrent haar reismotief en dat die aanleiding gaven tot de volgende vaststellingen:

“7. Verhoor van de betrokkene

Op 12/02/2023 om 06:59:10 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door:

- Politiebeambtenaam: 1 Inp D J.-P..

- Politiebeambtereferentie: LPA - BRUSSEL NATIONAAL

Volgens de verklaringen van de betrokkene:

D.,J. (12/02/23 - 07:17):

Betrokkene verklaart voor zaken naar Italië te gaan. In eerste instantie toont ze een uitnodiging voor een beurs in Riva del Garda, nl Hospitality 2023. Wanneer wij haar op wijzen dat deze beurs reeds gepasseerd is, verklaart ze dat haar visum te laat werd afgeleverd en dat ze nu voor zaken komt bij de firma BTP, eveneens gelegen in Riva del Garda.

BTP is een firma die handelt in bouwmaterialen, zo verklaart ze, en ze wil met hen overleggen over de export van dakmaterialen.

Betrokkene verklaart 7 dagen te willen blijven en toont ons een terugkeerticket en een hotelreservatie voor Hotel Virgilio voor 6 nachten.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

D.,J. (12/02/23 - 07:24):

Betrokkene verklaart voor zaken naar Italië te gaan. Ze toont in eerste instantie een uitnodiging voor een beurs nl Hospitality 2023. Na haar er op gewezen te hebben dat deze plaatsvond van 6 tot 9 februari wijzigt zij haar verhaal en zegt ze dat ze een afspraak heeft met de firma BTP, een firma die zou handelen in bouwmaterialen.

Betrokkene is echter niet in het bezit van enige documentatie ter zake, noch een uitnodiging. Ze kan ons ook geen contactpersoon vernoemen. Wanneer wij haar vragen over welke bouwmaterialen zij komt negotiëren, kan zij ons enkel dakmaterialen opnoemen. Specifieke materialen voor dakconstructies kan ze ons niet opnoemen.

Betrokkene verklaart dat de firma BTP in Riva del Garda gelegen is. Wij kunnen deze firma echter niet terugvinden, noch in Riva del Garda noch in Italië.

Aantal bezoeken: Eerste keer" (AD, grensverslag: onduidelijk reismotief)

In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoekster aan de grenspolitie verklaringen heeft afgelegd bij aankomst op de luchthaven in Zaventem. Er zijn geen redenen om te twijfelen aan de waarheidsgetrouwheid van de erin vermelde vaststellingen en dit wordt ook niet als dusdanig aangevoerd door verzoekster. De Raad ziet niet in op welke wijze de grenspolitie dergelijke verklaringen zou kunnen noteren zonder de inbreng van verzoekster dienaangaande. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij de vragen moet begrepen hebben. Verzoekster beperkt zich dan ook tot loutere beweringen aangaande taalproblemen zonder *in concreto* aan te duiden welke toelichtingen zij niet in staat was te geven. Het volstaat niet algemeen te stellen dat ze ondervraagd werd in een taal die zij niet machtig is – wat overigens niet correct is op basis van de stukken uit het administratief dossier - zonder concreet te stellen wat niet of fout werd vertaald en welke gegevens zij niet heeft kunnen aanbrengen. Haar kritiek klemmt des te meer nu zij in haar verzoekschrift niet verder komt dan aan te geven dat zij op weg was naar een beurs in Italië en zakenpartners wilde ontmoeten, wat overeenkomt met de verklaringen zoals die werden geacteerd door de grenspolitie in het verslag waaruit *supra* geciteerd. Verzoekster laat aldus na om concrete elementen aan te brengen die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden. Waar zij nog opwerpt dat zij minstens had moeten worden bijgestaan door een tolk, laat zij na de wettelijke grondslag mee te delen van dit betoog.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster ook op 12 februari 2023 werd gehoord in de Franse taal. Zij verklaarde niet te lijden aan een ziekte die haar zou verhinderen te reizen, geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen te hebben in België en geen redenen te hebben die zich verzetten tegen een terugkeer naar haar herkomstland.

2.3.2.5. De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering. In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscodex, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden: [...] c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...] 2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

5. [...]”.

In casu wordt hierover in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor zaken naar Italië te gaan. Ze toont in eerste instantie een uitnodiging voor een beurs nl ‘Hospitality 2023’. Na haar er op gewezen te hebben dat deze plaatsvond van 6 tot 9 februari wijzigd zij haar verhaal en zegt ze dat ze een afspraak heeft met de firma BTP, een firma die zou handelen in bouwmaterialen. Ze is echter niet in het bezit van enige documentatie ter zake, noch een uitnodiging en kan ook geen contactpersoon vernoemen. Ze verklaart te komen negotiëren over dakmaterialen maar kan geen specifieke materialen voor dakconstructies opnoemen. Betrokkene verklaart dat de firma BTP in Riva del Garda gelegen is, doch na controle wordt deze firma echter niet teruggevonden, noch in Riva del Garda noch in Italië.

Zoals *supra* reeds afdoende uiteengezet, blijkt uit stukken van het administratief dossier dat verzoekster in staat was om in de Franse taal verklaringen af te leggen bij de grenspolitie op 12 februari 2023 m.b.t. het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

De Raad stelt vast dat verzoekster ten aanzien van de grenspolitie verklaarde dat zij voor zaken onderweg was naar een beurs in Italië. Uit de door haar getoonde uitnodiging van de beurs “Hospitality 2023”, die zij overigens opnieuw voegt bij haar verzoekschrift als stuk 3, blijkt inderdaad dat deze reeds 3 dagen beëindigd was op het moment dat zij zich aanbood bij de grenscontrole op 12 februari 2023. Blijkens het verslag van de grenspolitie werd verzoekster hiermee ook geconfronteerd, ten gevolge waarvan zij haar verklaringen wijzigde, stellende dat ze een afspraak heeft met een firma genaamd BTP, die handelt in bouwmaterialen. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekster van deze bewering geen enkele documenten in haar bezit had. Evenmin bleek zij in staat enige concrete informatie te geven over de specifieke materialen van de dakconstructies, waarover zij zou onderhandelen. Dit laatste wordt overigens volledig onbesproken gelaten in het verzoekschrift waardoor verzoekster ook haar gewijzigde verklaringen geenszins aannemelijk maakt.

Waar zij middels haar verzoekschrift als stuk 2 nogmaals de hotelreservatie voegt, die zij ook had getoond aan de grenspolitie, kan de Raad nog opmerken dat het zeer eigenaardig is dat er een hotel geboekt werd voor 2 personen (voor 6 nachten), terwijl verzoekster alleen reisde en geen contactpersoon kon vernoemen. Evenmin verschaft verzoekster dienaangaande enige duiding, noch tijdens haar interpellatie, noch in haar verzoekschrift. Voorgaande zet de vaststelling, dat verzoekster niet in bezit was van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf de verblijfsomstandigheden staven, alleen nog maar kracht bij.

Door in het verzoekschrift te volharden dat zij op weg was naar een beurs in Italië en dat zij ook nog partners wilde ontmoeten na afloop ervan, slaagt zij er niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissingen.

2.3.4.6. Verder wijst de Raad er op dat het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de met grenscontrole belaste diensten niet beletten om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Uit artikel 6, eerste lid, a) *juncto* c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Artikel 3 van de

Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat verweerder in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren.

Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart verzoekster aldus niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan verzoekster na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied *überhaupt* vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling in het bezit zijn van een geldig reisdocument en, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Gelet op de cumulatieve voorwaarden kan verzoekster bezwaarlijk verwijzen naar het beschikken over een geldig visum om naar Italië te reizen en het geldig paspoort als documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven.

Haar betoog in het verzoekschrift en de documenten gevoegd bij het verzoekschrift volstaan niet om de door verzoekster gecreëerde twijfel over het doel van haar reis naar Italië en verblijfsomstandigheden weg te nemen.

Aangezien uit voorgaande blijkt dat de grenspolitie op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekster niet langer voldeed aan de voorwaarden die aanleiding hebben gegeven tot de afgifte van zijn visum type C voor toeristische doeleinden, omdat zij "het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf" niet kon verduidelijken, kon de gemachtigde rechtsgeldig overgaan tot de intrekking van verzoeksters visum op basis van artikel 34, 1 /2, van de Verordening (EG) nr. 810/2009. Verzoeksters betoog doet hieraan geen afbreuk.

2.3.4.7. Waar verzoekster zich beroept op haar gezondheidstoestand en meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM omdat zij door haar detentie verstoken blijft van enige medische zorgen, stelt de Raad vooreerst vast dat verweerder bij de verweernota een stuk voegt waaruit blijkt dat verzoekster medisch werd onderzocht door de centrumarts en geschikt werd bevonden om in het centrum te verblijven. Deze vaststelling wordt niet weerlegd door verzoekster, noch door haar betoog, noch door het medisch stuk gevoegd bij haar verzoekschrift. Voormeld medisch stuk toont enkel aan dat verzoekster op 13 december 2022 een antihypertensieve behandeling werd voorgeschreven die drie maandelijks moet worden herhaald. Dat zij psychologische opvolging, alsook opvolging door een kinesist behoeft en haar gezondheidstoestand op drastische wijze aan het verslechteren is, wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien kan verzoekster geen dienstig middel aanwenden tegen de vrijheidsberovende maatregel. De Raad merkt nog ten overvloede op dat het weinig ernstig is dat verzoekster zich thans beroept op een verslechterde gezondheidstoestand, terwijl zij bij het invullen van de vragenlijst hoorrecht nog verklaarde niet te lijden aan een ziekte die een terugkeer zou verhinderen.

2.3.4.8. Waar verzoekster zich nog beroept op artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'privéleven' uit voormelde verdragsbepaling wordt niet gedefinieerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 95-96). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster, die overigens beweert dat haar kinderen in Kameroen en in Frankrijk verblijven (verzoekschrift, p. 2), een beschermenswaardig privé – of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft in België (cf. EHRM, 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, nr. 47017/09, §79). Bovendien verklaarde zij bij het invullen van de vragenlijst hoorrecht op 12 februari 2023 dat zij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België en dat er geen redenen zijn die zich verzetten tegen een terugkeer naar haar herkomstland. Bij afwezigheid van een beschermenswaardig privé- of familieleven dient dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden doorgevoerd. Verzoekster toont niet aan wat het belang is van dit onderdeel van haar enig middel.

2.3.4.9. Tenslotte, waar verzoekster nog melding maakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling geschonden heeft. Bovendien toont zij niet aan wat het belang is bij het vermelden van deze bepaling, nu uit de uiteenzetting *supra* blijkt dat zij er in haar hoofde geen sprake is van ernstige medische problemen, zij geen minderjarige kinderen heeft in België en er evenmin sprake is van een beschermenswaardig privé- of familieleven.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In haar verzoekschrift zet verzoekster betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen dat haar gezondheidstoestand er riskeert op achteruit te gaan, dat zij tijdens haar detentie verstoken blijft van de nodige medische zorgen, dat zij kinesitherapie diende te starten voor haar schouder, dat zij antiretrovirale geneesmiddelen neemt en medisch en psychologisch wordt opgevolgd.

2.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoekster koppelt haar nadeel hoofdzakelijk aan de vrijheidsberovende maatregel, die niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering (zie *supra* punt 2). De Raad herinnert eraan dat moet worden aangetoond dat de beslissing waarvan *in casu* de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd rechtstreeks aan de oorsprong ligt van het nadeel. Waar verzoekster stelt dat zij wegens haar vrijheidsberoving verstoken blijft van de nodige medische zorgen, vloeit dit nadeel - zo het al concreet aannemelijk zou zijn gemaakt, *quod certe non* – niet voort uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel maar wel uit de vrijheidsberovende maatregel. Bovendien werd reeds *supra* aangetoond dat verzoeksters grief met betrekking tot haar gezondheidstoestand niet ernstig werd bevonden, waardoor er er *in casu* geen sprake van een evident nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

I. FLORIO